

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/357/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223900
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1512223900.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpeného: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V č. k. 42C/179/2012-82 zo dňa 27. januára 2014, v pomere hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Ústavnom súde SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

V odôvodnení napadnutého uznesenia súd prvého stupňa uviedol, že návrhom zaslaným v elektronickej podobe ako i ďalším návrhom navrhovateľ žiadal prerušiť konanie z dôvodu, že podal na Ústavnom súde SR sťažnosť na porušovanie základného práva - práva na súdnu ochranu a práva na zákonného sudcu, ako aj práva na spravodlivý súdny proces. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na tú skutočnosť, že je mu známe aj z iných konaní, že navrhovateľ podal sťažnosť na Ústavný súd SR dňa 08.01.2013 a 19.03.2013 a namieta porušenie svojich základných práv uzneseniami Krajského súdu v Bratislave.

Po právnej stránke súd prvého stupňa posúdil vec podľa § 109 ods. 1 písm. b/ veta prvá, § 109 ods. 2 písm. c/, § 112 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že skutočnosť, že navrhovateľ podal ústavné sťažnosti proti právoplatným uzneseniam Krajského súdu v Bratislave, nie je dôvodom na prerušenie predmetného konania, nakoľko podanie ústavnej sťažnosti jedného z účastníkov konania nie je zákonnou prekážkou v konaní a prejednávani veci resp. postupu konania. S tvrdeniami navrhovateľa o potrebe prerušenia konania sa súd prvého stupňa nestotožnil, pričom argumentoval tým, že zákon dáva súdu možnosť, nie však povinnosť konanie prerušiť. Mal za to, že v danom prípade v zmysle § 109 O.s.p. nie sú splnené podmienky na prerušenie konania. Tiež sa oboznámil s rozhodnutím Ústavného súdu SR II. ÚS 460/2013-10 zo dňa 26.09.2013, o predbežnom prerokovaní sťažnosti navrhovateľa, z ktorého zistil, že Ústavný súd sťažnosti navrhovateľa pre nedostatok svojej právomoci odmietol.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, žiadajúc, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Vytýkal súdu prvého stupňa, že napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné, nakoľko v ňom vôbec nekonkretizuje svoj záver o nespĺnení podmienok pre prerušenie konania, a teda porušuje aj právo žalobcu na súdnu ochranu. Napadnuté rozhodnutie považoval za arbitrárne a ústavne neakceptovateľné. Ďalej uviedol, že súd musí posudzovať procesné návrhy účastníkov podľa ich obsahu

a nie podľa času, kedy boli na súde uplatnené (skôr či neskôr pred pojednávaním). Mal za to, že riadne a včas požiadal o prerušenie konania, uviedol dôležité dôvody a predložil s nimi spájané listiny. Poukázal na svoje podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, podľa navrhovateľa nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne aj v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného, a to okrem iného aj z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. V tejto súvislosti navrhovateľ upozornil na právny názor Krajského súdu v Trnave v právne a skutkovo zhodnej veci v rozhodnutí zo dňa 17.10.2012, č. k. 11NcC/46/2012-24, ako aj v ďalších 50 veciach a tiež na právne názory Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Prešove. Rovnako je rozhodnutie krajského súdu v rozpore aj s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za týchto okolností a s vedomím, že navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, podľa jeho názoru nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo a aby sa naďalej vykonávali úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konanie malo byť prerušené až do rozhodnutia ústavného súdu o otázke nestrannosti súdu a osoby sudcu tak, ako žiadal.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) preskúmal a prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ sa v prejednávanej veci domáha voči odporcovi náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V. Navrhovateľ v konaní podaním zo dňa 10.10.2013 navrhol zrušiť nariadené pojednávanie (na termín určený na deň 18.10.2013) z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a zároveň s poukazom na § 109 ods. 1 písm. b/ a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. navrhol prerušenie konania a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o podanej ústavnej sťažnosti. Predmetom tejto sťažnosti bolo rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.10.2012, sp. zn. 2NcC/67/2012. Krajský súd v Bratislave uvedeným uznesením rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava V, s výnimkou sudkyne JUDr. Jany Tamášiovej, nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej právnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V (na súde prvého stupňa) pod sp. zn. 42C/179/2012, s tým, že návrhu navrhovateľa na postup v zmysle § 12 ods. 1 O.s.p. sa nevyhovuje.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že v danej veci neboli splnené podmienky na prerušenie konania tak podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. (obligatórne prerušenie konania) ako ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (fakultatívne prerušenie konania). Otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, totiž môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov a nepreskúmava ju ústavný súd v konaní o sťažnosti navrhovateľa namietajúceho porušenie svojich základných práv. V prejednávanej veci teda

neexistovali dôvody zakladajúce zákonnú povinnosť súdu prerušiť konanie v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a počkať na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky. Taktiež neprebiehalo žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. majúca význam pre rozhodnutie súdu v danej veci.

Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého výroku uznesenia súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že už v čase rozhodovania súdu prvého stupňa o žiadosti navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o predmetnej ústavnej sťažnosti navrhovateľa na Ústavnom súde Slovenskej republiky žiadne konanie o predmetnej ústavnej sťažnosti navrhovateľa neprebiehalo. Ústavný súd Slovenskej republiky totiž okrem iných aj túto sťažnosť navrhovateľa, uznesením č. k. IV. ÚS 520/2013-10 zo dňa 22. augusta 2013 odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie. Za tejto situácie, preto nebolo možné konanie v prejednávanej veci prerušiť do právoplatného skončenia konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky, nakoľko v čase rozhodovania súdu prvého stupňa toto už bolo skončené. V nadväznosti na uvedené tak ani odvolacie námietky navrhovateľa nemohli privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.